

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudců JUDr. Martiny Tvrdkové a JUDr. Tomáše Holčapka, Ph.D., a ve věci

žalobce: **xxx. [Jméno a Příjmení]**, narozen xxx
bytem xxx xxx, xxx
zastoupen advokátem JUDr. Martinem Purkytem
sídlem náměstí 14. října 496/13, Praha 5

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2

o 2 228 640 Kč s příslušenstvím,
k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 31. 3. 2026,
č. j. 48 C 42/2025-389

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. **mění** tak, že se zamítá žaloba na zaplacení částky 1 601 980 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 12 % ročně z částky 1 601 980 Kč od 7. 3. 2025 do zaplacení.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. ohledně částky 626 660 Kč s příslušenstvím **potvrzuje**.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů částku **8 550 Kč**.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. M.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované zaplatit žalobci částku 1 601 980 Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši 12 % ročně z částky 1 601 980 Kč od 7. 3. 2025 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), žalobu o zaplacení částky 633 557 Kč s příslušenstvím zamítl (výrok II.), a žalované uložil zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 151 081,70 Kč k rukám právního zástupce žalobce do 15 dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).
2. Soud prvního stupně takto rozhodl o žalobě došlé soudu dne 14. 3. 2025, kterou se žalobce domáhal po žalované zaplacení částky 2 235 537 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody a peněžitého odškodnění nemajetkové újmy vzniklých v souvislosti se dvěma trestními stíháními. Žalobce tvrdil, že první trestní stíhání bylo zahájeno usnesením policejního orgánu ze dne 13. 6. 2019, které bylo zrušeno usnesením státního zástupce ze dne 14. 1. 2020, a druhé trestní stíhání bylo zahájeno usnesením policejního orgánu ze dne 15. 9. 2020 a skončilo zproštěním obžaloby s právní mocí dne 22. 4. 2024. V obou trestních řízeních byl žalobce obviněn z přečinů porušení povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti podle § 221 tr. zákoníku a maření úkolu úřední osoby z nedbalosti podle § 330 tr. zákoníku, ve vzájemných souběžích a kvalifikacích uvedených v rozsudku. Žalobce z prvního trestního stíhání požadoval náhradu nákladů obhajoby 6 534 Kč, zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení 14 498 Kč, zadostiučinění za zásahy do osobnostní sféry 140 000 Kč, ušlou odměnu neuvolněného člena zastupitelstva 24 129 Kč a ušlou mzdu z pracovního poměru u Čxxx xxx xxxé 88 978 Kč. Z druhého trestního stíhání požadoval náhradu nákladů obhajoby 363 Kč, zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení 106 702 Kč, zadostiučinění za zásahy do osobnostní sféry 870 000 Kč, ušlou odměnu neuvolněného člena zastupitelstva 80 019 Kč, ušlou mzdu z pracovního poměru u Čxxx xxx xxxé 151 334 Kč a ušlý výdělek u společnosti YXXX XXXM, spol. s r. o., za období od 1. 1. 2021 do 31. 12. 2021 ve výši 751 980 Kč. Tvrdil, že obě trestní stíhání představovala nezákonný zásah státu, že řízení trvalo nepřiměřeně dlouho, že došlo k zásahu do jeho cti, dobré pověsti, rodinného, společenského, politického a profesního života, a že v důsledku trestního stíhání přišel o pracovní a veřejné příležitosti.
3. Žalovaná žalobou uplatněný nárok neuznala. Ve vyjádření k žalobě učinila nesporným, že žalobce u ní všechny nároky uplatnil dne 6. 9. 2024, a uvedla, že stanoviskem ze dne 10. 3. 2025 konstatovala vydání nezákonného rozhodnutí, žalobci se omluvila, přiznala mu 150 000 Kč jako odškodnění nemajetkové újmy z trestního stíhání a 77 440 Kč na náhradě nákladů obhajoby, které byly vyplaceny před podáním žaloby. Setrvala však na závěru, že délka trestního řízení byla přiměřená a že není dán nesprávný úřední postup, a náhradu ušlých výdělků ani další náhradu mzdy nepřiznala. Při jednání dne 12. 8. 2025 vznesla námitku promlčení všech nároků vztahujících se k prvnímu trestnímu stíhání. K nárokům z druhého trestního stíhání poukázala na to, že zbývající náklady obhajoby nejsou důvodné, částku 150 000 Kč považovala za dostatečnou satisfakci, příčinnou souvislost u odměny zastupitele zpochybnila s odkazem na rezignaci žalobce před zahájením trestního stíhání, u mzdy v Čxxx xxx xxxé namítala, že snížení mzdy neplyne z trestního stíhání, a u nároku vůči společnosti YXXX XXXM, spol. s r. o., namítala, že tvrzený měsíční příjem 100 000 Kč nebyl dostatečně podložen. Žalovaná tedy navrhovala zamítnutí žaloby.
4. Soud prvního stupně provedl dokazování listinnými důkazy, spisem vedeným v trestní věci, účastnickým výsledkem žalobce a výsledky svědků, zejména svědkyně dcery žalobce, svědkyně bývalé xxx Čxxx xxx xxxé a svědka bývalého xxx společnosti YXXX XXXM, spol. s r. o.; dokazování k nárokům z prvního trestního stíhání neprováděl, protože námitku promlčení předběžně shledal důvodnou a nikoli rozpornou s dobrými mravy. Ze skutkových zjištění převzal zejména průběh trestního řízení: první trestní stíhání bylo zahájeno dne 13. 6. 2019 a zrušeno dne 14. 1. 2020, druhé trestní stíhání bylo zahájeno dne 15. 9. 2020, stížnost žalobce byla zamítnuta dne 19. 2. 2021, obžaloba byla podána dne 20. 1. 2022, trestní příkaz byl vydán

Shodu s prvopisem potvrzuje T. M.

dne 15. 7. 2022, hlavní líčení proběhla v roce 2023, žalobce byl rozsudkem soudu v trestní věci ze dne 20. 9. 2023 zproštěn obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu a rozsudkem odvolacího soudu v trestní věci ze dne 22. 4. 2024 byli obžalovaní včetně žalobce zproštěni podle § 226 písm. b) trestního řádu. Dále zjistil, že druhé trestní stíhání bylo medializováno, žalobce byl veřejně známou osobou spojenou s Prahou 1 a Čxxx xxx xxxu, po volbách v roce 2018 rezignoval ke dni 6. 3. 2019 na mandát zastupitele a vystoupil z politické strany, v osobním životě se uzavřel, omezil společenské a sportovní aktivity, přestěhoval se z Prahy 1 na Prahu 10, trpěl nespavostí, nevyhledal však psychologickou ani psychiatrickou pomoc a netrpěl depresemi ani panickými atakami. Za prokázané vzal dopady na vztahy s partnerkou a dcerou, včetně obav dcery a omezení společných aktivit. U Čxxx xxx xxxé zjistil vnitřní tlaky na vyloučení či upozadění žalobce, zároveň však uvěřil svědkyni, že snížení mzdy a úvazku nebylo způsobeno trestním stíháním, nýbrž změnou systému odměňování a organizační změnou. K pracovní nabídce společnosti YXXX XXXM, spol. s r. o., zjistil, že dne 26. 8. 2020 byla žalobci nabídnuta pozice s měsíčním platem 100 000 Kč a nástupem od 1. 1. 2021, dne 2. 11. 2020 byla podepsána pracovní smlouva a dne 26. 11. 2020 společnost od nabídky a smlouvy ustoupila s odkazem na trestní stíhání a reputační riziko.

5. Soud prvního stupně po právní stránce věc posuzoval podle § 1 odst. 1, § 5 písm. a) a b), § 8 odst. 1, § 12 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 1, § 14 odst. 3, § 15 odst. 2, § 26, § 31 a § 31a zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OdpŠk“), podle § 1970 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“ a podle § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. Vyšel z toho, že nárok z nezákonného trestního stíhání se posuzuje jako nárok z nezákonného rozhodnutí, přičemž odkazoval zejména na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 4272/2017 k počátku běhu promlčecí doby, na rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 1771/2014, 30 Cdo 2266/2021 a 30 Cdo 2634/2022 k samostatnému posuzování opakovaných trestních stíhání po zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání, a na judikaturu k námitce promlčení a dobrým mravům, včetně nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3391/2015 a dalších rozhodnutí uvedených v rozsudku. Dospěl k závěru, že všechny nároky z prvního trestního stíhání v celkové výši 274 139 Kč jsou promlčené, protože promlčecí lhůty uplynuly před uplatněním nároku u žalované dne 6. 9. 2024, a námitka promlčení není v rozporu s dobrými mravy, neboť žalobce byl zastoupen advokátem a o zrušení prvního usnesení věděl. Ve vztahu k druhému trestnímu stíhání považoval usnesení policejního orgánu ze dne 15. 9. 2020 za nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk, neboť trestní stíhání neskončilo pravomocným odsouzením; vycházel přitom i z rozsudku Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 25 Cdo 1487/2001. U nemajetkové újmy vyšel z rozsudku Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, uveřejněného pod R 67/2016, z nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 554/04 a II. ÚS 590/08 a z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 3731/2011, a uzavřel, že zásah do osobnostní sféry žalobce byl závažný. Při určení výše satisfakce porovnal věc s dalšími případy, zejména se sp. zn. 43 C 94/2016, 29 C 207/2017, 6 C 65/2015, 29 C 260/2018, 26 C 58/2020, 31 C 53/2020 a 46 C 90/2021; za nejprůběhavější považoval případy s částkami kolem 1 000 000 Kč a přiměřené zadostiučnění stanovil na 1 000 000 Kč, z něhož po odečtení již vyplacených 150 000 Kč přiznal 850 000 Kč a dalších 20 000 Kč zamítl. Nárok na zadostiučnění za nepřiměřenou délku druhého trestního řízení zamítl, protože i s odkazem na stanovisko Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. Cpjn 206/2010, na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva ve věcech S. a ostatní proti České republice, Ž. proti České republice a K. proti České republice a na rozsudky Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 4761/2009, 30 Cdo 3331/2011 a 30 Cdo 35/2012 dovodil, že délka 3 roky a 7 měsíců byla s ohledem na skutkovou, právní a procesní složitost, velký počet obviněných, znalecké dokazování a plynulý postup orgánů stále ještě přiměřená. Nárok 363 Kč za promeškaný čas obhájce zamítl

Shodu s prvopisem potvrzuje T. M.

s odkazem na úpravu § 14 advokátního tarifu, neboť přestávky byly pokryty úkony právní služby. Nárok 80 019 Kč za ušlou odměnu zastupitele zamítl pro nedostatek příčinné souvislosti, neboť žalobce již v době zahájení druhého trestního stíhání zastupitelem nebyl. Nárok 151 334 Kč na ušlou mzdu u Čxxx xxx xxxé zamítl pro neunesení důkazního břemene k příčinné souvislosti. Nároku 751 980 Kč za ušlý výdělek u společnosti YXXX XXXM, spol. s r. o., vyhověl, neboť uvěřil, že nebýt druhého trestního stíhání, žalobce by od 1. 1. 2021 nastoupil na sjednanou pozici s měsíční mzdou 100 000 Kč; škodu určil jako rozdíl mezi touto mzdou a mzdou u Čxxx xxx xxxé ve výši 37 335 Kč za 12 měsíců. Úrok z prodlení přiznal v zákonné výši 12 % ročně od 7. 3. 2025, protože šest měsíců od předběžného uplatnění nároku dne 6. 9. 2024 marně uplynulo dne 6. 3. 2025, a odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 25 Cdo 2060/2001, 30 Cdo 3359/2022 a 30 Cdo 895/2023 a usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3137/25. Soud prvního stupně tak žalobě vyhověl co do částky 1 601 980 Kč s příslušenstvím a ve zbývajícím rozsahu ji zamítl.

6. O nákladech řízení soud prvního stupně rozhodl podle § 142 odst. 3 a § 146 odst. 2 o. s. ř. Vycházel z toho, že žalobce uplatnil jedenáct samostatných nároků, a v intencích rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1435/2015 určil poměr úspěchu podle tarifních hodnot jednotlivých nároků stanovených podle § 8 a násl. advokátního tarifu, u nároků na nemajetkovou újmu podle § 9a odst. 2 advokátního tarifu. Celkovou tarifní hodnotu předmětu řízení určil na 1 693 337 Kč. Úspěch žalované vyčíslil částkou 441 357 Kč, tedy 26,06 %, a úspěch žalobce částkou 1 251 980 Kč, tedy 47,87 %; po zaokrouhlení považoval žalobce za úspěšnějšího v rozsahu 50 %. Náklady žalobce tvořil soudní poplatek 22 000 Kč, odměna advokáta za 15 úkonů právní služby, režijní paušály a 21 % DPH ve výši 48 623,40 Kč; náhradu za předběžné uplatnění nároku u žalované nepřiznal s odkazem na § 31 odst. 4 zákona č. 82/1998 Sb. a za doplnění vadné žaloby náhradu rovněž nepřiznal. Po zohlednění polovičního úspěchu přiznal žalobci náklady řízení ve výši 151 081,70 Kč a jejich zaplacení uložil žalované k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 o. s. ř.
7. Proti rozsudku soudu prvního stupně podal žalobce včasné a přípustné odvolání, a to do výroku II. v rozsahu, jímž byla zamítnuta žaloba co do částky 626 660 Kč s příslušenstvím, s výjimkou dílčích nároků 363 Kč s příslušenstvím a 6 534 Kč s příslušenstvím a do navazujícího výroku III. Žalobce v odvolání uplatnil odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. c), e) a g) o. s. ř. Předně namítal, že soud prvního stupně nesprávně oddělil první a druhé trestní stíhání, ačkoli obě usnesení o zahájení trestního stíhání se týkala téhož skutku, první usnesení bylo zrušeno z důvodů směřujících k doplnění dokazování a státní zástupce výslovně počítal s novým rozhodnutím ve věci. Podle žalobce nebylo po zrušení prvního usnesení možné uzavřít, že se původní podezření nepotvrdilo, ani že skončily jeho obavy o výsledek věci; požadavek, aby již tehdy uplatnil nároky, považoval za nelogický a nepřiměřeně přísný, neboť újmu nebylo možné úplně vyčíslit a další trestní stíhání bylo očekáváno. Odkázal na čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 odst. 1 Ústavy, nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 590/08, I. ÚS 1029/21, II. ÚS 417/21, I. ÚS 2551/13, dále k námitce promlčení na nálezy sp. zn. I. ÚS 2216/09, II. ÚS 309/95 a II. ÚS 3168/09 a tvrdil, že rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 1771/2014 a 30 Cdo 2266/2021 nejsou na jeho věc přílehlavá. Z nesprávného oddělení podle něj vyplynulo chybné promlčení nároků z prvního trestního stíhání ve výši 274 139 Kč, chybné zamítnutí nároku na ušlou odměnu zastupitele 80 019 Kč pro nedostatek příčinné souvislosti a chybné zamítnutí zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení. Dále namítal, že přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu bylo stanoveno příliš nízké. Souhlasil s tím, že přílehlavé jsou věci sp. zn. 46 C 90/2021 a 29 C 207/2017, avšak zdůraznil rozdíly ve svůj prospěch. Uvedl, že v době trestního stíhání byl dlouhodobě úspěšným pražským komunálním politikem, funkci xxx vykonával 8 let, měl dobrou pověst mezi obyvateli Prahy xxx, v době skončení trestního stíhání mu bylo 68 let, a proto byly možnosti obnovit politickou kariéru prakticky

vyloučené. Odkázal též na rozhodnutí Nejvyššího soudu Č, sp. zn. 30 Cdo 885/2025. Ve vztahu k věci sp. zn. 29 C 207/2017 zdůraznil, že byl významným pražským politikem s možným přesahem na celostátní úroveň a mediální zájem i zásahy do osobnostní sféry byly podle něj vyšší, a za odpovídající považoval celkové zadostiučinění 1 160 000 Kč. K nároku na úslou mzdu u Čxxx xxx xxxé namítal, že soud prvního stupně vyšel pouze z části výpovědi svědkyně a nevypořádal se s argumentací, že žalobce byl po návratu do Čxxx xxx xxxé upozaděn, jeho mzda a úvazek byly snižovány a uvnitř organizace existovaly tlaky na jeho vyloučení či ukončení činnosti, což svědkyně podle něj v podstatě potvrdila, byť nepotvrdila výslovně příčinu ve formě trestního stíhání. K nepřiměřené délce řízení tvrdil, že na první a druhé trestní stíhání a mezidobí je třeba hledět jako na celek trvající 4 roky, 10 měsíců a 10 dní, nikoli 3 roky a 7 měsíců. I při izolovaném posouzení považoval za nepřiměřenou soudní fázi od podání obžaloby dne 13. 1. 2022 do pravomocného skončení dne 22. 4. 2024, poukázal na statistiku Českého soudnictví 2023, na prodlevy mezi oběma usneseními, při rozhodování o stížnostech, před podáním obžaloby a při nařízení hlavního líčení, odmítl klást obviněným k tíži uplatňování obhajovacích práv a odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 3151/2016. Napadl rovněž nákladový výrok, neboť podle něj měl mít při plném úspěchu právo na plnou náhradu nákladů řízení; odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 170/99 a rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2707/2013. Závěrem žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku II. v rozsahu zamítnutí částky 626 660 Kč s příslušenstvím a ve výroku III. podle § 219a o. s. ř. zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

8. Proti rozsudku soudu prvního stupně podala odvolání rovněž žalovaná, a to do výroků I. a III. Žalovaná v odvolání uplatnila odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. Nezpochybnila základ odpovědnosti státu za nezákonné druhé trestní stíhání ani to, že žalobci náleží omluva a peněžitě zadostiučinění, které již před řízením poskytla částkou 150 000 Kč. Spornou označila výši satisfakce. Namítala, že soud prvního stupně pouze formálně vyšel ze srovnávací metody podle judikatury Nejvyššího soudu ČR, zejména rozsudku sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, avšak nepřesvědčivě převzal částku 1 000 000 Kč z věci sp. zn. 46 C 90/2021, která byla skutkově i důkazně podstatně závažnější. Zdůraznila, že v této srovnávané věci trestní stíhání trvalo více než 7 let, šlo o dva zločiny, hrozil trest 2 až 8 let a náhrada škody v řádu desítek milionů Kč, poškozený byl prvním náměstkem primátora a následně primátorem hlavního města, byl dvakrát nepravomocně odsouzen, věc provázely zásahy soudce do protokolů z hlavních líčení a tyto okolnosti narušily důvěru poškozeného ve spravedlivé rozhodování. V nynější věci podle žalované druhé trestní stíhání trvalo přibližně 3 roky a 7 měsíců, žalobce nebyl omezen na osobní svobodu, nebyl dvakrát nepravomocně odsouzen, fakticky mu nehrozil nepodmíněný trest odnětí svobody a mimořádné excesy nebyly tvrzeny ani prokázány. Žalovaná dále namítala, že ztráta politických šancí žalobce nebyla objektivně prokázána, opírala se v zásadě jen o jeho účastnický výsledek, nebyla doložena kandidátní listina, návrh kandidatury, vyjádření politické strany, svědecká výpověď osoby z politického prostředí ani interní komunikace, a soud současně přehlédl, že žalobce již po volbách v roce 2018 nepočítal s návratem do funkce xxx, dne 6. 3. 2019 rezignoval na mandát zastupitele a vystoupil z politické strany, tedy před zahájením druhého trestního stíhání dne 15. 9. 2020. Dovožovala proto, že dopady vztahující se k prvnímu trestnímu stíhání nebo době před zahájením druhého trestního stíhání nelze promítat do zadostiučinění za druhé trestní stíhání, zvláště když nároky z prvního trestního stíhání byly soudem prvního stupně posouzeny jako promlčené. Podle žalované byly osobní a rodinné dopady nižší intenzity než ve srovnávaném případě, žalobce netvrdil odborně léčené psychické následky, netrpěl depresi ani panickými atakami, partnerský vztah nebyl rozvrácen, partnerka jej podporovala a ve vztahu k dětem nebyla prokázána konkrétní okolní konfrontace. Namítala též nepřipustné překrývání odškodňovaných následků, protože soud prvního stupně obtíže s pracovním uplatněním a nenastoupení do společnosti YXXX XXXM, spol. s r. o., použil jednak jako

důvod navýšení nemajetkové újmy, jednak jako základ pro plnou náhradu ušlého výdělku 751 980 Kč. K tomuto majetkovému nároku žalovaná uvedla, že nezpochybňuje jednání o pracovním uplatnění, podpis pracovní smlouvy ani odstoupení společnosti v návaznosti na informaci o trestním stíhání, avšak zahájení trestního stíhání nebylo právní překážkou výkonu práce a bezprostřední příčinou nenastoupení bylo autonomní obchodní a reputační rozhodnutí soukromé společnosti. Odkázala na výpověď svědka, podle níž společnost zajišťovala významné zakázky pro veřejný sektor, měla prověrku NBÚ na stupeň tajné, byla dlouhodobým dodavatelem městské části a zaměstnání žalobce by podle svědka mohlo ohrozit zakázku. Podle žalované tento skutkový stav odpovídá judikatuře Nejvyššího soudu ČR k přerušení příčinné souvislosti jednáním svobodně uvažující osoby, zejména rozsudku sp. zn. 30 Cdo 4879/2015 a usnesením sp. zn. 30 Cdo 3293/2022, 28 Cdo 2724/2023 a 30 Cdo 3196/2024, podle nichž nelze pohnutku zaměňovat s právně relevantní příčinou škody. Nad rámec toho odkázala na § 34 odst. 1 písm. c), § 34 odst. 3 a 4 a § 36 zák. práce a uvedla, že odstoupení od pracovní smlouvy dne 26. 11. 2020 před sjednaným nástupem dne 1. 1. 2021 nespočívalo na zákonném důvodu, nýbrž na vlastní úvaze společnosti. Závěrem žalovaná navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že se žaloba zamítá, a rozhodl o nákladech řízení.

9. Žalobce se k odvolání žalované vyjádřil podáním ze dne 2. 6. 2026. Uvedl, že napadený rozsudek sám napadl odvoláním ze dne 5. 5. 2026 a na jeho důvodech setrvává. S odvoláním žalované nesouhlasil. K výši přiměřeného zadostiučnění namítal, že soud prvního stupně správně vycházel zejména ze srovnání s věcí vedenou u téhož soudu pod sp. zn. 46 C 90/2021, neboť v obou případech šlo o medializovaná trestní stíhání pro hospodářskou trestnou činnost spojenou s výkonem politické funkce, která měla zásadní negativní dopad na politickou kariéru veřejně známých komunálních politiků. Zdůraznil, že jeho případ je v některých ohledech závažnější, neboť byl dlouhodobě známým a opakovaně úspěšným komunálním politikem, funkci xxx městské části Praha xxx vykonával osm let a vzhledem k věku v době skončení trestního stíhání měl jen minimální, fakticky vyloučenou možnost politickou kariéru obnovit; odkázal též na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 885/2025. Odmítl tvrzení žalované, že by nebyly prokázány zásahy do jeho politické, profesní a rodinné sféry, a poukázal na provedené dokazování, zejména účastnický výslech a výslech dcery. Dále připomněl věc sp. zn. 29 C 207/2017, v níž bylo podle něj přiznáno zadostiučnění v obdobné výši, a částku 150 000 Kč poskytnutou žalovanou označil za zjevně nedostatečnou. K nároku na náhradu ušlého zisku ze společnosti YXXX XXXM, spol. s r. o., žalobce uvedl, že rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 4879/2015 a 30 Cdo 3293/2022 nejsou na projednávanou věc přílehlavá, neboť v nynější věci došlo k odstoupení od pracovní smlouvy bezprostředně po zahájení trestního stíhání a právě z tohoto důvodu, zatímco v porovnávané věci šlo o odvolání z funkce až po sedmi letech. Odkázal rovněž na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1607/22 a na rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 237/2013 s tím, že příčinná souvislost se nepřerušuje již tím, že do skutkového děje vstoupí jednání třetí osoby, pokud původní škodní událost zůstává skutečností, bez níž by ke škodě nedošlo. Zdůraznil, že společnost YXXX XXXM spol. s r. o. v odstoupení od pracovní smlouvy výslovně uvedla trestní stíhání žalobce jako důvod, její jednatel potvrdil, že žalobce byl pro pozici ideálním kandidátem a že nebýt trestního stíhání, nebyl důvod od smlouvy odstoupovat. S ohledem na zakázky pro veřejný sektor, prověrku NBÚ a vnitřní předpisy společnosti představovalo trestní stíhání překážku žalobcova zaměstnání. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek ve výroku II. v rozsahu zamítnutí částky 626 660 Kč s příslušenstvím a ve výroku III. zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, a aby rozsudek ve výroku I. jako věcně správný potvrdil.
10. Žalovaná následně doplnila své odvolání o nové skutečnosti a důkazy, které podle ní vyšly najevo až po vydání napadeného rozsudku v jiném řízení vedeném mezi týmiž účastníky

Shodu s prvopisem potvrzuje T. M.

u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 19 C 278/2025. Trestní stíhání zahájené usnesením ze dne 15. 9. 2020 označila pro přehlednost jako hromadné trestní stíhání a trestní stíhání zahájené dne 14. 12. 2020, odškodňované v řízení sp. zn. 19 C 278/2025, jako samostatné trestní stíhání. Namítala, že soud prvního stupně při stanovení zadostiučinění ve výši 1 000 000 Kč přičetl hromadnému trestnímu stíhání příliš široký soubor následků, ačkoli žalobce v pozdějším řízení sám uvedl, že konkrétní dopady obou souběžných trestních řízení je obtížné rozlišit, že do jeho pověsti, důstojnosti, cti, sociálního života a přátelských vztahů zasáhly obě trestní věci a že samostatné trestní stíhání tyto zásahy dále znásobilo, respektive rozšířilo. Zvláště poukazovala na tvrzení žalobce, že do jeho zdravotního a zejména psychického stavu bylo primárně zasaženo samostatným trestním stíháním, které nesl hůře než věc hromadnou, neboť v něm byl jediným obviněným, bylo mu přičítáno úmyslné jednání a hrozil mu trest odnětí svobody až na deset let; obdobně měl podle žalobce být zásah do rodinného života významnější v samostatné trestní věci. Žalovaná odkázala též na pozdější účastnický výsledek žalobce a výsledek jeho partnerky, z nichž podle ní vyplynulo, že samostatné trestní stíhání představovalo pro žalobce a jeho rodinu kvalitativně závažnější psychickou a rodinnou zátěž. Tyto nové skutečnosti podle žalované neznamenaají, že by hromadné trestní stíhání žalobci žádnou újmu nezpůsobilo, podstatně však zpochybňují závěr soudu prvního stupně o mimořádné intenzitě újmy kauzálně přičitatelné právě tomuto jedinému odpovědnostnímu titulu. Žalovaná proto dovozovala, že částka 1 000 000 Kč byla stanovena na základě nadhodnocení intenzity újmy způsobené hromadným trestním stíháním, a navrhla, aby odvolací soud k těmto novým skutečnostem a důkazům přihlédl jako k přípustným odvolacím novotám podle § 205a písm. f) o. s. ř., případně podpůrně podle § 205a písm. c) o. s. ř.

11. Odvolací soud po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou, že splňuje náležitosti uvedené v ust. § 205 odst. 1 o. s. ř., přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. v mezích podaného odvolání (§ 206 odst. 2 o. s. ř.) správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, a shledal, že odvolání žalobce je nedůvodné, zatímco odvolání žalované důvodné je.
12. Za stěžejní lze považovat, že soud prvního stupně zcela správně vyhodnotil, že se jedná o celkem 11 nároků (žalobních žádání) vycházejících ze dvou samostatných trestních stíhání. První trestní stíhání žalobce bylo zahájeno dne 13. 6. 2019 a pravomocně skončilo zrušením usnesení o jeho zahájení usnesením státního zástupce ze dne 14. 1. 2020. Následné trestní stíhání, zahájené dne 15. 9. 2020, je pro účely odškodnění podle zákona OdpŠk třeba hodnotit jako samostatné stíhání, a to i přesto, že se týkalo téhož skutkového základu a po zrušení prvního usnesení pokračovalo prověřování věci. Judikatura Nejvyššího soudu ČR vychází z toho, že zrušením usnesení o zahájení trestního stíhání státním zástupcem končí konkrétní trestní stíhání nejen pro účely určení rozhodné doby podle § 31a odst. 3 OdpŠk, ale vzniká tím i samostatný odpovědnostní titul. Pozdější nové zahájení trestního stíhání pro týž skutek tuto skutečnost nemění a nemůže posunout počátek promlčení nároků z předchozího stíhání až k pravomocnému skončení stíhání nového. (Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 2266/2021 a usnesení Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 2237/2023).
13. Žalobce uplatnil u žalované nároky z prvního trestního stíhání až dne 6. 9. 2024, tedy více než čtyři a půl roku po jeho skončení. Šlo o nárok na náhradu nákladů obhajoby ve výši 6 534 Kč, zadostiučinění za nepřiměřenou délku řízení ve výši 14 498 Kč, zadostiučinění za zásah do osobnostní sféry ve výši 140 000 Kč, náhradu ušlé odměny člena zastupitelstva ve výši 24 129 Kč a náhradu ušlé mzdy ve výši 88 978 Kč. Nároky na zadostiučinění za nemajetkovou újmu se podle § 32 odst. 3 OdpŠk promlčují v šestiměsíční subjektivní lhůtě. Za předpokladu, že se žalobce o újmě dozvěděl nejpozději při právní moci zrušujícího usnesení, začala tato lhůta běžet v lednu 2020 a uplynula v červenci 2020. Týká se to jak nároku za zásah do osobnostní sféry, tak nároku na zadostiučinění za nepřiměřenou délku prvního trestního stíhání. Následné

prověřování ani opětovné zahájení trestního stíhání běh této lhůty nestaví ani neposouvá. Ušlé příjmy představují nároky na náhradu škody, pro které platí tříletá subjektivní promlčecí doba podle § 32 odst. 1 OdpŠk. Žalobce věděl o vzniku škody (ušlého příjmu) v okamžiku, kdy mu v důsledku tvrzeného zásahu nebyla vyplácena odměna. Jelikož podmínka odpovědnosti státu byla splněna nejpozději pravomocným zrušením usnesení o zahájení trestního stíhání dne 14. 1. 2020, uplynula tříletá lhůta nejpozději v lednu 2023. Předběžné uplatnění nároků v září 2024 již nemohlo běh promlčení stavět, protože obě lhůty byly v té době již marně uplynulé (§ 32 a § 35 OdpŠk).

14. Soud prvního stupně rovněž správně shledal, že námitka promlčení není v rozporu s dobrými mravy. Takový závěr přichází v úvahu jen zcela výjimečně, při mimořádných okolnostech na straně poškozeného nebo při jednání státu vedeném úmyslem poškodit jej. Žalobce věděl o skončení prvního stíhání, byl zastoupen advokátem a neuplatnění nároků včas neodůvodnil objektivní překážkou. Námitce promlčení proto nelze odeprít účinky. Odvolací soud tedy uzavírá, že veškeré nároky v celkové výši 274 139 Kč vycházející z prvního trestního stíhání jsou promlčeny a rozhodnutí soudu prvního stupně je v tomto rozsahu zcela správné.
15. Ohledně nároku na nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou druhého trestního stíhání odvolací soud rovněž souhlasí se soudem prvního stupně, že tento nárok není podle § 13 odst. 1 a § 31a odst. 3 OdpŠk důvodný. Základním předpokladem odpovědnosti státu je totiž nepřiměřená délka řízení jako nesprávný úřední postup. Ta v posuzované věci dána nebyla. Rozhodná doba počala běžet dne 15. 9. 2020 doručením usnesení o zahájení druhého trestního stíhání žalobci a skončila dne 22. 4. 2024 právní mocí zprošťujícího rozsudku. Trvala tedy přibližně tři roky a sedm měsíců. Do této doby nelze zahrnout předchozí stíhání vedené ode dne 13. 6. 2019 do 14. 1. 2020 ani následné mezidobí. Zrušením prvního usnesení o zahájení trestního stíhání první stíhání pro účely odškodnění skončilo. Nové zahájení založilo samostatné stíhání. (Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 2266/2021). Přiměřenost délky je nutné posoudit podle konkrétních okolností věci, zejména její skutkové, právní a procesní složitosti, postupu orgánů veřejné moci, chování poškozeného a významu řízení pro něj. Rozhodná doba dle rozsudku Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 2844/2023 začíná doručením usnesení o zahájení trestního stíhání a nelze ji rozšiřovat o předcházející prověřování.
16. Věc byla skutkově i procesně nadprůměrně složitá. Týkala se prodeje obecních bytů, posuzování jejich obvyklé ceny i případných legitimních důvodů odchýlného prodeje. Původně bylo stíháno 36 osob, následně 34 osob; obžaloba se týkala 30 obviněných a ve vztahu ke čtyřem dalším byly podány návrhy na schválení dohod o vině a trestu. Proti usnesení o zahájení trestního stíhání bylo podáno více než 30 stížností, často obsáhlých a následně doplňovaných; poslední odůvodnění bylo doručeno až v prosinci 2020. Ve věci byly předloženy revizní znalecké posudky, vyslechnuti obvinění a znalci a provedeny rozsáhlé listinné důkazy. Složitost řízení se promítla též do jeho soudní fáze. Po podání obžaloby v lednu 2022 bylo třeba řešit otázky vyloučení soudců a přidělení věci, rozhodnout trestním příkazem, vyřídit odpory, zajistit účast velkého počtu obžalovaných a provést několikadenní hlavní líčení. Hlavní líčení proběhla v lednu, květnu a září 2023; v jejich rámci byli vyslýcháni znalci a doplňováno dokazování. Po zproštění obžaloby soudem prvního stupně v září 2023 bylo odvolání státního zástupce podáno a odůvodněno v lednu 2024, věc byla v únoru 2024 předložena odvolacímu soudu a veřejné zasedání proběhlo již dne 22. 4. 2024. Tento postup byl plynulý. Lze připustit, že mezi nařízením hlavního líčení v srpnu 2022 a jeho konáním v lednu 2023, jakož i mezi jednotlivými bloky hlavních líčení, nastaly časové odstupy. Nešlo však o nečinnost státu ani o nedůvodné průtahy. Byly odůvodněny rozsahem dokazování, nutností doručovat početnému okruhu obžalovaných, zajištěním znalců a organizací řízení s velkým počtem osob. Délka řízení proto odpovídala jeho skutečné složitosti. Žalobce svým jednáním délku řízení neprodloužil. Tato okolnost mu však sama o sobě nárok nezakládá.

Shodu s prvopisem potvrzuje T. M.

Naopak je třeba hodnotit, zda stát postupoval nepřiměřeně pomalu. To z provedených důkazů nplyne. I při celkové délce tři roky a sedm měsíců se trestní věc s uvedeným počtem obviněných, rozsáhlým dokazováním a rozhodováním ve dvou soudních stupních jeví jako projednaná v přiměřené době. Odvolací soud proto uzavírá, že druhé trestní stíhání nebylo vedeno nepřiměřeně dlouho, není tedy dán základ nároku v podobě nesprávného úředního postupu, za který by žalovaná odpovídala a rozsudek soudu prvního stupně je i v tomto rozsahu správný.

17. K dalšímu nároku žalobce představující přiměřené zadostiucnění ve výši 870 000 Kč za zásah do osobnostních práv odvolací soud doplnil dokazování podle § 213 odst. 4 o. s. ř. o listiny založené stranou žalovanou v průběhu odvolacího řízení, a to protokol o jednání ze dne 14. 4. 2026 ve věci sp. zn. 19 C 278/2025 a doplňující vyjádření žalobce ze dne 24. 4. 2026. Z vyjádření a protokolu o jednání vyplynulo, že do zdravotního a zejména psychického stavu bylo primárně zasazeno samostatným trestním stíháním (tedy ve věci vedené pod sp. zn. 19 C 278/2025), které nesl hůře než věc, která je předmětem tohoto řízení, neboť v něm byl jediným obviněným, bylo mu přičítáno úmyslné jednání a hrozil mu trest odnětí svobody až na deset let. V tamní věci tvrdil i významnější zásah do rodinného života. Žalobce následně navrhl, aby k důkazu byl proveden ještě nepravomocný rozsudek soudu prvního stupně ve věci sp. zn. 19 C 278/2025, ze kterého bylo odvolacím soudem zjištěno, že v tamní projednávané věci se žalobce domáhá po žalované zaplacení částky 1 090 626 Kč s příslušenstvím, jako náhrady majetkové a nemajetkové újmy, která mu měla vzniknout v důsledku nezákonného trestního stíhání a nesprávného úředního postupu. Ve vztahu k nemajetkové újmě žalovaná žalobci uhradila částku ve výši 200 000 Kč a soud toto zadostiucnění shledal přiměřeným, a proto žalobu v rozsahu požadovaného dalšího peněžitého zadostiucnění zamítl. Z předloženého rozsudku rovněž vyplývá, že trestní stíhání se týkalo obvinění žalobce ze zločinu zneužití pravomoci úřední osoby v jednočinném souběhu s přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku. Odvolací soud k provedenému dokazování ještě uvádí, že provedené důkazy nejsou nepřipustným novem, neboť žalovaná se o důkazech z dubna 2026 nemohla dozvědět dříve.
18. Odvolací soud k výše uvedenému nároku uvádí, že při určení přiměřeného zadostiucnění podle § 31a odst. 2 OdpŠk je nutné individuálně posoudit zejména povahu trestní věci, délku trestního stíhání a konkrétní následky v osobnostní sféře poškozeného. Výsledek musí odpovídat částkám přiznávaným ve skutkově srovnatelných věcech. Podstatná odchylka vyžaduje přesvědčivé odůvodnění. Srovnání se nesmí omezit na druh trestné činnosti a délku řízení, ale musí zahrnout i skutečně prokázané osobnostní následky (Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 3942/2016 nebo sp. zn. 30 Cdo 2679/2022). Žalobce byl trestně stíhán od 15. 9. 2020 do 22. 4. 2024, tedy tři roky a sedm měsíců. Šlo o trestní stíhání pro nedbalostní trestné činy porušení povinnosti při správě cizího majetku a maření úkolu úřední osoby. Nešlo proto o obvinění z úmyslné korupční či majetkové trestné činnosti ani o tvrzení, že se žalobce na úkor veřejných prostředků sám obohatil. Věc souvisela s prodejem bytů městské části a byla medializována, zde je však třeba konstatovat, že v medializaci nedocházelo ze strany sdělovacích prostředků k excesům, takže tuto okolnost ve prospěch žalobce zohlednit nelze. Bylo prokázáno, že stíhání žalobce subjektivně zatížilo, omezil společenské a sportovní aktivity, pocíťoval nespavost a měl obavy z reakcí svého okolí. Tyto dopady nelze bagatelizovat. Současně však jejich intenzita nedosáhla mimořádné úrovně. Žalobce netrpěl depresemi ani panickými atakami, nevyhledal odbornou psychologickou či psychiatrickou pomoc a nebyla prokázána potřeba medikace. Partnerský vztah se nerozpadl, partnerka žalobce podporovala. Dcera sice o otcově vině pochybovala a vztah byl trestním stíháním do určité míry zatížen, nebylo však zjištěno, že by byla ve škole nebo ve svém okolí s trestní věcí žalobce přímo konfrontována. Do újmy z druhého stíhání nelze zahrnout následky, které vznikly před jeho zahájením nebo které byly způsobeny prvním stíháním.

Žalobce rezignoval na mandát zastupitele a vystoupil z politické strany již dne 6. 3. 2019, tedy před zahájením obou posuzovaných trestních stíhání, po volbách roku 2018 s návratem do funkce xxx již nepočítal. Nelze proto druhému stíhání přičítat ukončení jeho dosavadní komunální politické kariéry. Stejně tak se do výše nemajetkové újmy nemůže promítat majetkový následek v podobě nenastoupení do zaměstnání u společnosti YXXX XXXM spol. s r. o., jak bude uvedeno níže.

19. Srovnatelnými jsou zejména případy uvedené v napadeném rozsudku. Ve věci vedené pod sp. zn. 29 C 260/2018 šlo o obdobnou trestnou činnost, veřejně činnou osobu z komunální politiky, medializaci a delší trestní stíhání, kdy celkové zadostiučinění činilo 80 000 Kč. Ve věci sp. zn. 26 C 58/2020 trvalo stíhání tři roky a jeden měsíc, bylo medializováno a zasáhlo do rodinné, pracovní i veřejné sféry žalobce, proto byla částka 100 000 Kč byla shledána jako dostačující. Ve věci sp. zn. 31 C 53/2020 byl trestně stíhán starosta města po dobu téměř tří let, věc byla medializována, projevila se v partnerském životě a vedla i ke zhoršení zdravotního stavu vyžadujícímu lékařskou pomoc a medikaci, přiznáno bylo celkem 110 000 Kč.
20. Částka 150 000 Kč již žalobci poskytnutá tak převyšuje zadostiučinění v těchto srovnatelných věcech. Zohledňuje zejména delší dobu druhého stíhání, medializaci a postavení žalobce jako dřívějšího xxx městské části. Není naopak důvod přibližovat se částkám přiznaným ve věcech sp. zn. 29 C 207/2017 a 46 C 90/2021. V první šlo o více než pětileté stíhání primátora a senátora pro závažné úmyslné zločiny s trestní sazbou od dvou do osmi let a s prokázaným ukončením politické kariéry. Ve druhé šlo o více než sedmileté stíhání náměstka primátora a následně primátora pro závažnou hospodářskou kriminalitu, s hrozbou vysokého trestu, náhradou škody přibližně 20 mil. Kč a dalšími mimořádnými procesními excesy. Tyto okolnosti zde dány nebyly, neboť v projednávaném případě se jednalo o obvinění žalobce z nedbalostních trestných činů, kdy byl ohrožen nižší trestní sazbou, přičemž reálně mu bylo obžalobou navrhován peněžitý trest ve výši 75 000 Kč. Celková částka 150 000 Kč proto představuje přiměřenou peněžitou satisfakci za nemajetkovou újmu z druhého trestního stíhání. Uvedený závěr zcela podporují i nově provedené důkazy, tedy protokol o jednání ze dne 14. 4. 2026 ve věci sp. zn. 19 C 278/2025, doplňující vyjádření žalobce ze dne 24. 4. 2026 a nepravomocný rozsudek soudu prvního stupně ve věci sp. zn. 19 C 278/2025, ze kterých vyplynulo, že žalobce sám považoval trestní stíhání, kde byl jediným obviněným za závažnější, které výrazněji zasáhlo do jeho rodinného i osobního života. Rovněž nelze odhlédnout od skutečnosti, že ve věci vedené pod sp. zn. 19 C 278/2025 bylo žalobci přiznáno (byť zatím nepravomocně) celkové zadostiučinění ve výši 200 000 Kč za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním, byť se jednalo o závažnější zásah do jeho práv, žalobce se v tamním řízení měl dopustit úmyslného trestného činu a byl ohrožen vyšší trestní sazbou. Sám pak považoval uvedené trestní stíhání za závažnější zásah do svých práv. S ohledem na vše uvedené je odvolací soud názoru, že žalovanou poskytnutá částka ve výši 150 000 Kč jako přiměřené zadostiučinění je zcela dostačující, a proto rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že se žaloba co do částky 850 000 Kč zamítá.
21. Odvolací soud se rovněž ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že žalobci nevznikl nárok na náhradu ušlého výdělků, resp. ušlé odměny neuvolněného člena zastupitelstva Městské části Praha 1 ve výši 80 019 Kč, neboť nebyla prokázána příčinná souvislost mezi druhým trestním stíháním zahájeným dne 15. 9. 2020 a tvrzenou majetkovou újmu. Ze skutkových zjištění vyplývá, že žalobce rezignoval na mandát zastupitele již ke dni 6. 3. 2019, tedy více než rok před zahájením druhého trestního stíhání, z něhož nyní odvozuje uplatněný nárok. V době zahájení tohoto trestního stíhání proto žalobce již nebyl členem zastupitelstva a neměl právní nárok na odměnu neuvolněného člena zastupitelstva. Tvrzená ztráta této odměny tak nemohla být následkem druhého trestního stíhání, nýbrž navazovala na dřívější ukončení mandátu žalobcem samotným. Na uvedeném závěru nic nemění ani argumentace žalobce, že obě trestní stíhání je třeba posuzovat jako jeden celek. Nároky

Shodu s prvopisem potvrzuje T. M.

vztahující se k prvnímu trestnímu stíhání byly soudem prvního stupně správně posouzeny jako promlčené a žalobce nemůže následky časově a kauzálně spojené s obdobím před zahájením druhého trestního stíhání přenášet do odpovědnostního titulu založeného až usnesením ze dne 15. 9. 2020. Předpoklad, že by žalobce nebyl trestního stíhání v politické činnosti pokračoval či se do ní vrátil, je nadto pouze hypotetický a nebyl podložen konkrétními skutečnostmi zakládajícími dostatečně jistý závěr o vzniku majetkové škody právě ve výši 80 019 Kč. Proto soud prvního stupně postupoval správně, pokud tento dílčí nárok pro nedostatek příčinné souvislosti zamítl.

22. Nárok žalobce na náhradu ušlé mzdy u Čxxx xxx xxxé ve výši 151 334 Kč za období ode dne 15. 1. 2020 do 31. 12. 2020 byl rovněž ze strany soudu prvního stupně vyhodnocen jako nedůvodný, neboť žalobce neprokázal příčinnou souvislost mezi tvrzeným poklesem příjmů a nezákonným trestním stíháním. Soud prvního stupně provedl k této otázce dokazování, zejména výsledkem svědkyně bývalé starostky Čxxx xxx xxxé, a vzal za prokázané, že snížení mzdy a úvazku žalobce nebylo způsobeno trestním stíháním, nýbrž změnou systému odměňování a organizační změnou v Čxxx xxx xxxé. Přestože bylo zjištěno, že v rámci této organizace existovaly určité vnitřní tlaky na upozadění či vyloučení žalobce, z provedeného dokazování nevyplývalo, že právě tyto okolnosti byly rozhodnou příčinou snížení jeho mzdy nebo úvazku. Pouhá časová souvislost mezi trestním stíháním žalobce a změnou jeho pracovních podmínek u Čxxx xxx xxxé k závěru o odpovědnosti státu za tvrzenou škodu nepostačuje. Žalobce byl povinen prokázat, že nebyl nezákonného trestního stíhání (druhého trestního stíhání), pobíral by u Čxxx xxx xxxé v rozhodném období vyšší mzdu, popřípadě že by nedošlo ke snížení jeho úvazku. Takový závěr však z provedených důkazů učinit nelze. Byla-li příčinou změny jeho odměňování interní organizační a mzdová úprava zaměstnavatele, nelze tvrzený rozdíl v příjmu považovat za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím státu. Soud prvního stupně proto tento dílčí nárok správně zamítl pro neunesení důkazního břemene žalobcem ohledně příčinné souvislosti.
23. K poslednímu nároku žalobce na ušlý výdělek u společnosti YXXX XXXM spol. s.r.o. odvolací soud doplnil poučení vůči žalobci, který měl tvrdit a prokázat, že příčinou nenastoupení do zaměstnání u společnosti YXXX XXXM spol. s. r. o. bylo druhé trestní stíhání zahájené dne 15. 9. 2020. Žalobce při jednání před odvolacím soudem dne 19. 8. 2026 opakovaně odkázal na listinu ze dne 26. 11. 2020, kterou bylo žalobci sděleno, že společnost YXXX XXXM spol. s.r.o. odstupuje od uzavřené pracovní smlouvy. Jako důvod uvedla, že se dozvěděla o trestním stíhání žalobce a s ohledem na množství obchodních partnerů, jak v soukromém, tak veřejném prostoru nechtějí riskovat, že přijetím žalobce by byl zpochybňován kredit jejich společnosti. Dále pak odvolací soud zopakoval k důkazu novinové články týkající se kauzy byty Městské části Prahy 1 ve vztahu k žalobci, ze kterých vyplynulo, že případ žalobce byl medializován nejméně od června 2019. V poslední řadě byla k důkazu zopakována pracovní smlouva uzavřená mezi žalobcem a společností YXXX XXXM spol. s.r.o. ze dne 2. 11. 2020, dle které měl žalobce nastoupit k této společnosti jako xxx pro strategickou komunikaci s obcemi od 1. 1. 2021 s tím, že byla sjednána tříměsíční zkušební doba.
24. K uvedenému lze uvést, že společnost YXXX XXXM spol. s. r. o. nabídla žalobci práci již dne 26. 8. 2020, tedy před zahájením druhého stíhání dne 15. 9. 2020. Pracovní smlouvu poté uzavřela 2. 11. 2020, kdy druhé stíhání již probíhalo a existovaly mediální výstupy, jak vyplynulo ze shora uvedených důkazů o medializaci trestního stíhání žalobce. Dopis společnosti z 26. 11. 2020 pouze uvádí, že se společnost dozvěděla o vedeném trestním stíhání. Neobjasňuje však, kdy, od koho a o kterém ze dvou stíhání se dozvěděla. To je ve věci podstatné, neboť první trestní stíhání a prověřování stejné věci probíhaly již před nabídkou zaměstnání. Žalobce tedy byl povinen tvrdit a prokázat, že příčinou nenastoupení bylo právě druhé, později jako nezákonné posouzené stíhání, nikoli dřívější medializace, pokračující

Shodu s prvopisem potvrzuje T. M.

prověřování či autonomní reputační úvaha budoucího zaměstnavatele, k čemuž byl odvolacím soudem při odvolacím jednání poučen podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. za použití § 211 o. s. ř. a § 213b odst. 1 o. s. ř. Po tomto poučení však pouze opakovaně odkazoval na listinu ze dne 26. 11. 2020, kterou mu bylo sděleno, že společnost YXXX XXXM spol. s r. o. od pracovní smlouvy odstupuje. V tomto směru tedy žalobce své břemeno tvrzení ani důkazní neunesl, neboť z předložené listiny neplyne, že by zrovna druhé trestní stíhání bylo jedinou a hlavní příčinou nenastoupení žalobce do zaměstnání. V projednávané věci tedy nebyla prokázána ani existence příčinné souvislosti mezi nezákonným trestním stíháním žalobce a tvrzenou škodou spočívající v ušlém výdělku u společnosti YXXX XXXM spol. s r. o. Ze zjištěných skutečností plyne pouze to, že uvedená společnost učinila autonomní podnikatelské rozhodnutí neumožnit žalobci výkon sjednané práce z důvodů, které sama spojovala s možnými reputačními riziky. Takové rozhodnutí však nebylo přímým a bezprostředním následkem nezákonného rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení, nýbrž projevem samostatné vůle třetí osoby, která při posuzování svých obchodních zájmů zohlednila vlastní kritéria. Ze samotné skutečnosti, že zaměstnavatel ve svém sdělení odkázal na trestní stíhání žalobce, nelze bez dalšího dovodit, že právě druhé trestní stíhání bylo rozhodující a jedinou příčinou nenastoupení žalobce do zaměstnání. Není totiž vyloučeno, že zaměstnavatel přihlížel i k předchozí medializaci celé kauzy, dřívějšímu trestnímu stíhání či obecně k reputačním dopadům spojovaným s osobou žalobce. Za této situace nelze postavit najisto, že nebýt druhého trestního stíhání, žalobce by sjednané zaměstnání skutečně vykonával a dosahoval tvrzeného výdělku. Předpoklad vzniku škody proto zůstává v rovině pravděpodobnosti a nepostačuje k závěru o odpovědnosti státu podle OdpŠk. Nadto jako podstatné lze označit, že zaměstnavatel může od pracovní smlouvy odstoupit jen tehdy, když zaměstnanec ve sjednaný den nenastoupí do práce bez překážky, a jen do doby, než zaměstnanec nastoupí (§ 34 odst. 3 a 4 zák. práce). Společnost však odstoupila již 26.11. 2020, ač sjednaným dnem nástupu byl 1. 1. 2021. Pracovní poměr přitom vzniká sjednaným dnem nástupu (§ 36 zák. práce). Žalobce tak měl dne 1. 1. 2021 nastoupit do práce a domáhat plnění ze smlouvy. Jestliže zaměstnavatel práci nepřidělil, mohlo jít o překážku na jeho straně s nárokem vůči zaměstnavateli na náhradu mzdy (§ 208 zák. práce). V tomto směru pak nelze přenášet odpovědnost za ušlou mzdu na stát. Jednání třetí osoby příčinnou souvislost automaticky nepřerušuje. Přeruší ji však tehdy, je-li samostatnou a výlučnou příčinou škody, nezávislou na nezákonném rozhodnutí. V tomto směru lze uzavřít, že mezi žalobcem a společností YXXX XXXM spol. s r. o. platně vznikl pracovní poměr a pokud žalobce dne 1. 1. 2021 do uvedeného zaměstnání nenastoupil a nedomáhal se plnění z uzavřené smlouvy, pak odpovědnost nelze přenášet na stát.

25. Právní posouzení věci soudem prvního stupně tedy ve výsledku správné nebylo, což naplňuje odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. uplatněný žalovanou proti vyhovujícímu výroku I. napadeného rozsudku; v návaznosti na to je důvodné též její odvolání proti nákladovému výroku III. napadeného rozsudku. Odvolání žalobce proti zamítavému výroku II. napadeného rozsudku v části ve výši 626 660 Kč naproti tomu důvodné není, žádnou vadu napadeného rozsudku ve vztahu k tomuto výroku odvolací soud neshledal, a to ani z hlediska odvolacích důvodů žalobcem neuplatněných.
26. Odvolací soud proto napadený rozsudek ve výroku I. podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil tak, že se zamítá žaloba v rozsahu částky 1 601 980 Kč s příslušenstvím a ve výroku II. jej v napadené části ve výši 626 660 Kč podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.
27. Vzhledem ke změně rozsudku soudu prvního stupně rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a 2 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. o nákladech řízení před soudy obou stupňů tak, že právo na jejich náhradu přiznal v plné výši žalované, která byla procesně zcela úspěšná.
28. Výše náhrady nákladů řízení žalované činí celkem 8 550 Kč a sestává z paušální náhrady hotových výdajů účastníka podle § 151 odst. 3 o. s. ř. po 450 Kč podle § 2 odst. 3 vyhlášky

Shodu s prvopisem potvrzuje T. M.

č. 254/2015 Sb. za 19 úkonů (vyjádření k žalobě ze dne 11. 6. 2025 a ze dne 25. 11. 2025, nahlížení do spisu dne 15. 8. 2025, 4 x příprava na ústní jednání, jednání ve věci dne 12. 8. 2025 za které náleží dva úkony, neboť trvalo více než dvě hodiny, jednání ve věci 23. 9. 2025, za které náleží 3 úkony, neboť trvalo více než 4 hodiny, jednání ve věci 2. 12. 2025 a jednání ve věci dne 6. 2. 2026, odvolání proti rozsudku ze dne 4. 5. 2026, doplnění odvolání ze dne 11. 8. 2026, příprava na jednání a účast na jednání před odvolacím soudem dne 19. 8. 2026).

29. O lhůtě k plnění odvolací soud rozhodl podle § 211 o. s. ř. ve spojení s § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 19. srpna 2026

Mgr. René Fischer v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje T. M.